

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Kommissionen	
98/C 384/01	Ecu.....	1
98/C 384/02	Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre	2
98/C 384/03	Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttere reglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne (¹)	3
98/C 384/04	Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion (Sag IV/M.1202 — Renault/Iveco) (¹)	9
98/C 384/05	Tilbagekaldelse af anmeldelse af en fusion (Sag IV/M.1246 — LHZ/Carl Zeiss) (¹). ..	9
98/C 384/06	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag IV/M.1370 — Peugeot/Credipar) (¹)	10
98/C 384/07	Statsstøtte — C 49/98 (ex NN 75/98 og NN 164/97) — Italien (¹)	11
98/C 384/08	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (¹)	20

Informationsnummer

Indhold (fortsat)

Side

II *Forberedende retsakter*

Kommissionen

98/C 384/09	Forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2262/84 om særlige foranstaltninger inden for olivenoliesektoren	22
98/C 384/10	Ændret forslag til Rådets direktiv om betingelser for at drive ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer i fast rutefart i Fællesskabet ⁽¹⁾	23

(¹) EØS-relevant tekst

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

ECU (*)

9. december 1998

(98/C 384/01)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs	40,3322	Finske mark	5,94430
Danske kroner	7,43688	Svenske kroner	9,42355
Tyske mark	1,95538	Pund sterling	0,706838
Græske drakmer	328,013	US-dollars	1,17194
Spanske pesetas	166,356	Canadiske dollars	1,81064
Franske francs	6,55711	Yen	138,101
Irske pund	0,787328	Schweizerfrancs	1,59442
Italienske lire	1936,18	Norske kroner	8,85281
Nederlandske gylden	2,20371	Islandske kroner	82,0356
Østrigske schilling	13,7574	Australske dollars	1,90034
Portugisiske escudos	200,518	Newzealandske dollars	2,26944
		Sydafrikanske rand	7,06678

(*) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT L 379 af 30.12.1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT L 189 af 4.7.1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT L 349 af 23.12.1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT L 349 af 23.12.1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT L 311 af 30.10.1981, s. 1).

Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre

(98/C 384/02)

(Fastsat den 8. december 1998 i henhold til artikel 30, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 822/87)

Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP ^o	Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP ^o
<i>R I Orienteringspris*</i>	3,828		<i>A I Orienteringspris*</i>	3,828	
Heraklion	ingen noteringer		Athènes	ingen noteringer	
Patras	ingen noteringer		Heraklion	ingen noteringer	
Requena	ingen noteringer		Patras	ingen noteringer	
Reus	ingen noteringer		Alcázar de San Juan	ingen noteringer	
Villafranca del Bierzo	ingen noteringer ⁽¹⁾		Almendralejo	2,750	72 %
Bastia	ingen noteringer		Medina del Campo	ingen noteringer ⁽¹⁾	
Béziers	4,187	109 %	Ribadavia	ingen noteringer	
Montpellier	4,456	116 %	Vilafranca del Penedés	ingen noteringer	
Narbonne	4,635	121 %	Villar del Arzobispo	ingen noteringer ⁽¹⁾	
Nîmes	4,561	119 %	Villarrobledo	2,738	72 %
Perpignan	3,968	104 %	Bordeaux	ingen noteringer	
Asti	ingen noteringer		Nantes	ingen noteringer	
Firenze	ingen noteringer		Bari	ingen noteringer ⁽¹⁾	
Lecce	ingen noteringer ⁽¹⁾		Cagliari	ingen noteringer	
Pescara	ingen noteringer ⁽¹⁾		Chieti	ingen noteringer	
Reggio Emilia	ingen noteringer		Ravenna (Lugo, Faenza)	2,736	71 %
Treviso	4,053	106 %	Trapani (Alcamo)	2,356	62 %
Verona (for de lokale vine)	4,559	119 %	Treviso	3,420	89 %
Repræsentativ pris	4,393	115 %	Repræsentativ pris	2,720	71 %
<i>R II Orienteringspris*</i>	3,828			ECU/hl	
Heraklion	ingen noteringer		<i>A II Orienteringspris*</i>	82,810	
Patras	ingen noteringer		Rheinpfalz (Oberhaardt)	45,365	55 %
Calatayud	ingen noteringer		Rheinhessen (Hügelland)	50,405	61 %
Falset	ingen noteringer		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
Jumilla	ingen noteringer		Repræsentativ pris	46,587	56 %
Navalcarnero	ingen noteringer				
Requena	ingen noteringer		<i>A III Orienteringspris*</i>	94,570	
Toro	ingen noteringer		Mosel-Rheingau	ingen noteringer	
Villena	ingen noteringer ⁽¹⁾		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
Bastia	ingen noteringer		Repræsentativ pris	ingen noteringer	
Brignoles	ingen noteringer				
Bari	3,546	93 %			
Barletta	3,293	86 %			
Cagliari	ingen noteringer				
Lecce	3,800	99 %			
Taranto	ingen noteringer				
Repræsentativ pris	3,544	93 %			
	ECU/hl				
<i>R III Orienteringspris*</i>	62,150				
Rheinpfalz-Rheinhessen (Hügelland)	ingen noteringer				

⁽¹⁾ Notering, som lades ude af betragtning i henhold til artikel 10 i forordning (EØF) nr. 2682/77.

* Anvendes fra den 1. februar 1995.

^o OP = Orienteringspris.

Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne

(98/C 384/03)

(EØS-relevant tekst)

Indledning

1. Efter en bred drøftelse af behovet for en samordnet indsats på EF-plan for at bekæmpe skadelig konkurrence vedtog Rådet (økonomi og finans) den 1. december 1997 en række konklusioner og gav sin tilslutning til en resolution om en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning⁽¹⁾ (herefter benævnt »adfærdskodeks«). Ved denne lejlighed forpligtede Kommissionen sig til at udarbejde retningslinjer for anvendelsen af traktatens artikel 92 og 93 på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne og til »omhyggeligt at påse, at statsstøttereglerne anvendes strengt på sådan støtte«. Adfærdskodeksen skal øge gennemsigtigheden på beskatningsområdet ved at indføre en ordning for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og for vurdering af skattemæssige foranstaltninger, som kunne falde ind under kodeksens anvendelsesområde. De mekanismer, der er indbygget i traktatens statsstøtteregler, vil på deres side ligeledes bidrage til at bekæmpe skadelig konkurrence.

2. Kommissionens forpligtelser med hensyn til statsstøtte af skattemæssig art indgår i bestræbelserne på at opfylde en mere overordnet målsætning om at præcisere og styrke statsstøttereglernes anvendelse for at mindske konkurrencefordrejningerne i det indre marked. Princippet om uforenelighed med fællesmarkedet og de undtagelsesbestemmelser, som reglerne omfatter, finder anvendelse på støtte, der ydes »under enhver tænkelig form«, herunder visse skatteforanstaltninger. Det er imidlertid nødvendigt for skatteforanstaltningers vedkommende at præcisere, hvad der i traktatens artikel 92, stk. 1, forstås ved støtte, hvilket er formålet med denne meddelelse. Sådanne præciseringer er af stor betydning, navnlig i betragtning af de proceduremæssige forpligtelser, når der er tale om støtte, og konsekvenserne i tilfælde af medlemsstaternes overtrædelse af disse forpligtelser.

3. Efter indførelsen af det indre marked og liberaliseringen af kapitalbevægelserne har det tillige vist sig nødvendigt at undersøge de specifikke virkninger af skattemæssig støtte og kortlægge konsekvenserne i

forbindelse med undersøgelsen af deres forenelighed med fællesmarkedet⁽²⁾. Oprettelsen af Den Økonomiske og Monetære Union og de dermed nødvendige bestræbelser på at konsolidere de nationale finanser skærper behovet for streng kontrol med statsstøtte af enhver form. De nye rammer kræver endvidere, at Kommissionen af hensyn til den fælles interesse er opmærksom på den betydelige indvirkning, som visse former for skattemæssig støtte har for skatteprovenuet i andre medlemsstater.

4. Ud over målsætningen om at gøre Kommissionens beslutninger så gennemsigtige og forudsigelige som muligt er sigtet med meddelelsen også at sikre sammenhængende og lige behandling af medlemsstaterne. Kommissionen har nemlig til hensigt, som det også er nævnt i adfærdskodeksen i hvert enkelt tilfælde, at vurdere eller revurdere de gældende skatteordninger i medlemsstaterne på baggrund af denne meddelelse.

A. EF's aktionsmuligheder

5. Traktaten giver EF en række aktionsmuligheder for at fjerne forskellige former for fordrejninger, som er til skade for et velfungerende fællesmarked. Det er derfor vigtigt at skelne mellem disse former for fordrejninger.

6. Visse almindelige skatteforanstaltninger kan udgøre en hindring for et velfungerende indre marked. For sådanne foranstaltningers vedkommende giver traktaten på den ene side mulighed for at harmonisere medlemsstaternes fiskale bestemmelser på grundlag af artikel 100 (direktiver vedtaget af Rådet med enstemmighed). På den anden side kan visse forskelle mellem gældende eller påtænkte almindelige bestemmelser i medlemsstaterne forvanske konkurrencevilkårene og fremkalde fordrejninger, som bør fjernes på grundlag af artikel 101 og 102 (samråd mellem Kommissionen og de berørte medlemsstater, og i givet fald direktiver vedtaget af Rådet med kvalificeret flertal).

⁽¹⁾ EFT C 2 af 6.1.1998, s. 1.

⁽²⁾ Jf. handlingsplanen for det indre marked, CSE(97) 1 af 4. juni 1997, 2. strategiske mål, 1. foranstaltning.

7. Fordrejninger af konkurrencevilkårene foranlediget af statsstøtte skal forhåndsgodkendes af Kommissionen efter en procedure, der i sidste instans kontrolleres af EF-Domstolen og Førsteinstansretten. Sådanne støtteforanstaltninger er i henhold til artikel 93, stk. 3, underlagt en procedure med obligatorisk anmeldelse til Kommissionen. Medlemsstaterne må ikke gennemføre deres påtænkte støtteforanstaltninger, uden at afvente Kommissionens godkendelse. Kommissionen undersøger støtteforanstaltningernes forenelighed med fællesmarkedet, ikke på grundlag af den form, de antager, men på grundlag af deres virkninger. Kommissionen kan beslutte, at den pågældende medlemsstat skal ændre eller ophæve en støtteforanstaltning, som Kommissionen finder er uforenelig med fællesmarkedet. Når de påtænkte støtteforanstaltninger allerede er iværksat under overtrædelse af procedurereglerne, indebærer ophævelsen i princippet, at den pågældende medlemsstat tilbagesøger støtten hos modtageren eller modtagerne.

B. Anvendelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1, på støtteforanstaltninger

8. I henhold til artikel 92, stk. 1, er »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«. For så vidt angår anvendelsen af EF's statsstøtteregler er en foranstaltnings fiskale karakter irrelevant, da artikel 92 finder anvendelse på støtteforanstaltninger »under enhver tænkelig form«. For at blive anset for støtte efter artikel 92 skal en foranstaltning opfylde samtlige de kriterier, for hvilke der redegøres nærmere i det følgende.

9. For det første skal en foranstaltning give modtagerne en fordel, som mindsker de byrder, der normalt belaster deres budget. En sådan fordel kan bestå i en reduktion af virksomhedens skattebyrde på forskellig vis, herunder navnlig gennem:

- nedbringelse af beskatningsgrundlaget (undtagelsesvist fradrag, afskrivning på usædvanlige eller fremskyndede vilkår, hensættelse af reserver osv.)
- en fuldstændig eller delvis reducere af skattebeløbet (fritagelse, skattenedslag)
- udsættelse eller eftergivelse eller endog en ekstraordinær omlægning af skattegæld.

10. For det andet skal fordelene være ydet af staten eller ved hjælp af statsmidler. Et tab af skatteprovenu svarer til et forbrug af statsmidler i form af skatteudgifter. Dette kriterium gælder ligeledes støtte ydet af medlemsstaternes regionale eller lokale myndigheder⁽³⁾. Statslig indgriben kan endvidere komme til udtryk i ved lov eller administrativt fastsatte fiskale bestemmelser samt skattemyndighedernes praksis.

11. For det tredje skal den pågældende foranstaltning påvirke konkurrencevilkårene og samhandelen mellem medlemsstaterne. Dette kriterium forudsætter, at den, der begunstiges ved foranstaltningen, udøver en økonomisk aktivitet, uanset den pågældendes retlige status eller finansieringsform. Ifølge fast retspraksis med hensyn til denne bestemmelse er betingelsen om påvirkning af samhandelen opfyldt, når modtagervirksomheden udøver en økonomisk aktivitet, der er genstand for samhandel mellem medlemsstaterne. Hvis støtten styrker denne virksomheds stilling over for konkurrerende virksomheder i samhandelen inden for EF, er dette alene tilstrækkeligt til at anse samhandelen for påvirket. Der ændres intet ved denne konstatering hverken som følge af støttens begrænsede omfang⁽⁴⁾, modtagervirksomhedens beskedne størrelse eller dens meget lille andel på fællesmarkedet⁽⁵⁾; den ændres end ikke som følge af den omstændighed, at modtagervirksomheden ikke udøver eksportaktiviteter⁽⁶⁾, eller ved at virksomheden eksporterer næsten hele sin produktion uden for Fællesskabet⁽⁷⁾.

12. Endelig skal foranstaltningen være specifik eller selektiv, forstået således, at den begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner«. En sådan selektiv fordel kan følge såvel af en undtagelse fra de ved lov eller administrativt fastsatte fiskale bestemmelser, som af skønsmæssig praksis fra skattemyndighedernes side. En foranstaltnings selektive karakter kan dog være begrundet i et »systems karakter eller forvaltning«⁽⁸⁾. I så fald er foranstaltningen ikke at betragte som støtte efter trak-

⁽³⁾ Domstolens dom af 14. oktober 1987 i sag 248/84, Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 4013.

⁽⁴⁾ Dog bortset fra støtte, der opfylder kriterierne efter »de minimis-reglen«. Se meddelelse fra Kommissionen (EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9).

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 14. september 1994 i forenede sager C-278/92, C-279/92 og C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. 1994, s. I-4103.

⁽⁶⁾ Domstolens dom af 13. juli 1988 i sag 102/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. 1988, s. 4067.

⁽⁷⁾ Domstolens dom af 21. marts 1990 i sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. 1990, s. I-959.

⁽⁸⁾ Domstolens dom af 2. juli 1974 i sag 173/73, Italien mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 709.

tatens artikel 92, stk. 1. Disse aspekter gennemgås nærmere i de følgende afsnit.

Sondring mellem statsstøtte og almindelige foranstaltninger

13. Skatteforanstaltninger, som gælder alle erhvervsdrivende på en medlemsstats område, udgør i princippet almindelige foranstaltninger. De skal rent faktisk være åbne for samtlige virksomheder, som skal have lige adgang til foranstaltningen, ligesom rækkevidden af foranstaltningen ikke de facto må reduceres gennem f.eks. skønsmæssig tildeling fra statens side eller andre elementer, der begrænser virkningen i praksis. Denne betingelse begrænser imidlertid ikke medlemsstaternes beføjelser til at vælge den økonomiske politik, som de finder mest hensigtsmæssig, herunder navnlig at fordele skattebyrden på de forskellige produktionsfaktorer efter deres eget valg. Under forudsætning af, at foranstaltningerne anvendes på samme måde over for samtlige virksomheder og produktioner, udgør følgende former for foranstaltninger ikke statsstøtte:

- rent skattetekniske foranstaltninger (f.eks. fastsættelse af skatteprocenten, regler for afskrivning og regler for overførsel af tab, bestemmelser for at hindre dobbeltbeskatning eller skatteflugt)
- foranstaltninger, der forfølger en målsætning henhørende under den almindelige økonomiske politik ved at nedbringe skattebyrden i forbindelse med visse produktionsomkostninger (f.eks. forskning og udvikling, miljø, uddannelse, beskæftigelse).

14. Den omstændighed, at visse virksomheder eller visse sektorer drager større fordel end andre af sådanne skatteforanstaltninger, betyder ikke nødvendigvis, at de falder ind under anvendelsesområdet for konkurrencereglerne vedrørende statsstøtte. Foranstaltninger, der tilsigter at lette beskatning af arbejdskraft for samtlige virksomheder, vil således have en forholdsvis større virkning for arbejdskraftintensive industrier end for kapitalintensive industrier, uden dog af denne grund nødvendigvis at udgøre statsstøtte. På samme måde vil skattemæssige incitamenter til fremme af investeringer i miljø, forskning og udvikling eller uddannelse kun begunstige de virksomheder, der foretager sådanne investeringer, uden dog af denne grund nødvendigvis at udgøre statsstøtte.

15. I henhold til en dom afsagt af Domstolen i 1974 (*) udgør en foranstaltning statsstøtte, hvis den har til

formål — helt eller delvis — at fritage virksomhederne i en sektor fra de byrder, som følger af en normal anvendelse af det almindelige system, »uden at denne fritagelse berettiges ved dette systems karakter eller forvaltning«. Det præciseres endvidere i dommen, at »artikel 92 sonderer således ikke under hensyn til grundene til eller hensigten med de omhandlede interventioner, men definerer dem i kraft af deres virkninger«. Det skal iøvrigt bemærkes, at den omstændighed, at de pågældende foranstaltninger udligner forskellen mellem byrderne i sektoren og konkurrenternes byrder i de øvrige medlemsstater, ikke fjerner støtteelementet i foranstaltningen. Sådanne forskelle mellem skattesystemer — der som ovenfor nævnt henhører under artikel 100 til 102 — kan ikke opvejes gennem ensidige foranstaltninger til fordel for de virksomheder, der er hårdest ramt af forskellene mellem skattesystemerne.

16. Det mest relevante for anvendelsen af artikel 92, stk. 1, på en skatteforanstaltning er dog, at der med foranstaltningen indføres en undtagelse i skattesystemet til fordel for visse af medlemsstatens virksomheder. Det bør derfor først fastlægges, hvorledes det gældende almindelige system er udformet. Dernæst skal det undersøges, hvorvidt undtagelsen fra eller differentieringen inden for dette system kan berettiges »ved dette systems karakter eller forvaltning«, det vil sige om den er direkte affødt af grundprincipperne eller hovedlinjerne i den pågældende medlemsstats skattesystem. Er dette ikke tilfældet, er der tale om statsstøtte.

Selektivitets-/specificitetskriteriet

17. Kommissionens hidtidige beslutningspraksis viser, at kun foranstaltninger, hvis rækkevidde dækker hele den pågældende medlemsstats område, undgår at blive ramt af specificitetskriteriet i artikel 92, stk. 1. Foranstaltninger med en regional eller lokal geografisk rækkevidde kan nemlig begunstige visse virksomheder med forbehold af de principper, der er beskrevet i punkt 16. Traktaten fastslår selv, at foranstaltninger til fremme af den økonomiske udvikling af et område udgør støtte. Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), indeholder nemlig udtrykkeligt en mulighed for at undtage denne type støtte fra det overordnede princip om uforenelighed, som er fastslået ved artikel 92, stk. 1.

18. Det fremgår tydeligt af traktaten, at en foranstaltning, der kendetegnes af en sektormæssig specificitet, falder ind under artikel 92, stk. 1, som udtrykkeligt nævner begrebet »visse produktioner« blandt de kriterier, der opstilles for støtte, der skal kontrolleres af Kommissionen. Ifølge en administrativ

(*) Se fodnote 8.

praksis og en retspraksis, der i dag ligger fast, udgør en skatteforanstaltning, der hovedsageligt har til virkning at begunstige en eller flere erhvervssektorer, støtte. Dette gælder ligeledes foranstaltninger, der kun begunstiger eksporterede nationale produkter⁽¹⁰⁾. Kommissionen anser i øvrigt en foranstaltning, som sigter på samtlige sektorer, der er udsat for international konkurrence⁽¹¹⁾, for at udgøre støtte. En undtagelse fra selskabsskattens grundsats til fordel for en større sammenhængende del af økonomien udgør derfor, bortset fra visse tilfælde⁽¹²⁾, statsstøtte, som besluttet af Kommissionen med hensyn til en foranstaltning vedrørende hele fremstillingsindustrien⁽¹³⁾.

19. Flere medlemsstater anvender forskellige fiskale bestemmelser afhængigt af virksomhedernes status. En række statslige virksomheder er således fritaget fra lokale skatter eller fra selskabsskat. Sådanne regler, som begunstiger virksomheder med retlig status som statslig virksomhed, der udøver erhvervsaktivitet, kan udgøre statsstøtte efter traktatens artikel 92.

20. Visse skattefordele er undertiden begrænset til visse virksomhedstyper, til visse virksomhedsfunktioner (tjenesteydelser inden for samme koncern, formidling eller koordinering) eller visse produktionsformer. Når en fordel begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner, vil den kunne udgøre statsstøtte efter artikel 92, stk. 1.

Skønmæssig administrativ praksis

21. Visse skattemyndigheders skønmæssige praksis kan ligeledes give anledning til foranstaltninger, der henhører under anvendelsesområdet for artikel 92. Domstolen anerkender, at skønmæssig behandling af erhvervsdrivende faktisk kan give en almindelig foranstaltnings individuelle anvendelse karakter af en selektiv foranstaltning, navnlig når skønsbeføjelsen udøves ud over, hvad der falder inden

for almindelig forvaltning af skatteprovenu efter objektive kriterier⁽¹⁴⁾.

22. Selv om den daglige praksis fordrer en fortolkning af skattereglerne, må disse ikke give anledning til en skønmæssig behandling af virksomhederne. Enhver administrativ beslutning, som afviger fra de almindeligvis anvendte skatteregler for at begunstige enkelte virksomheder, giver i princippet anledning til formodning om statsstøtte og bør analyseres indgående. »Administrative rulings« giver, når det blot drejer sig om procedurer til fortolkning af de almindelige regler, i princippet ikke anledning til formodning om statsstøtte. Ugennemsigtige administrative beslutninger og den manøvrermargen, der kan være forbundet hermed, giver dog anledning til en formodning om, at de i det mindste i visse tilfælde kan have virkning af statsstøtte. Dette er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan sikre deres skatteborgere retssikkerhed og forudsigelighed vedrørende de almindelige skattereglernes anvendelse.

Undtagelse berettiget som følge af »systemets karakter eller forvaltning«

23. Den differentiering, der er forbundet med visse foranstaltninger, betyder ikke nødvendigvis, at de må betragtes som statsstøtte. Dette er tilfældet bl.a. ved foranstaltninger, hvis økonomiske begrundelse gør dem »nødvendige eller funktionelle i forhold til skattesystemets effektivitet«⁽¹⁵⁾. Medlemsstaten skal imidlertid kunne give en sådan begrundelse.

24. En progressiv beskatningsskala for indkomster eller indtjening er således berettiget som følge af skattens omfordelingslogik. Beregning af afskrivning på aktiver og metoder til værdiansættelse af lagre er forskellige fra den ene medlemsstat til den anden, men hver af fremgangsmåderne kan være et naturligt led i det skattesystem, som de er en del af. Vilkårene for opkrævning af skattegæld i de enkelte medlemsstater kan ligeledes variere. Endvidere kan visse forhold være begrundet i objektive forskelle mellem de skattepligtige enheder. Hvis skattemyndighederne derimod på skønmæssig vis kan fastsætte forskellige

⁽¹⁰⁾ Domstolens dom af 10. december 1969 i forenede sager 6/69 og 11/69, Kommissionen mod Frankrig, Sml. 1969, s. 561.

⁽¹¹⁾ Kommissionens beslutning 97/239/EF af 4 december 1996 i sagen »Maribel bis/ter« (EFT L 95 af 10.4.1997, s. 25) (nu indbragt for Domstolen, sag C-75/97).

⁽¹²⁾ Navnlig landbrug og fiskeri, se punkt 27.

⁽¹³⁾ Kommissionens beslutning af 22. juli 1998 i sagen »Irish Corporation Tax« (SG(98) D/7209), endnu ikke offentliggjort.

⁽¹⁴⁾ Domstolens dom af 26. september 1996 i sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen (Kimberly Clark Sopalin), Sml. 1996, s. I-4551.

⁽¹⁵⁾ Kommissionens beslutning 96/369/EF af 13. marts 1996 om skattemæssige afskrivningsfordele for tyske selskaber (EFT L 146 af 20.6.1996, s. 42).

afskrivningsperioder eller forskellige metoder til værdiansættelse for de enkelte virksomheder eller sektorer, er der formodning om støtte. En sådan formodning foreligger også, når skattemyndighederne behandler de enkelte skattegældssager ud fra andre hensyn end at optimere inddrivningen af den pågældende virksomheds gæld.

25. Det siger sig selv, at der ikke kan opkræves indkomstskat, hvis der ikke er skabt nogen indtjening. Skattesystemets karakter kan således berettige, at virksomheder, som ikke arbejder med gevinst for øje, som f.eks. fonde eller foreninger, udtrykkeligt fritages fra indkomstskat, hvis de rent faktisk ikke kan skabe indtjening. Skattesystemets karakter kan endvidere også berettige, at andelsselskaber, der fordeler al indtjening til andelshaverne, ikke beskattes, når skatten opkræves hos andelshaverne.
26. Der må sondres mellem dels de målsætninger, der søges opfyldt med et særligt skattesystem, og som ligger uden for selve systemet — navnlig sociale eller regionale målsætninger — dels de iboende målsætninger i selve skattesystemet. Skattesystemets eksistensberettigelse er at indsamle indtægter til finansiering af statens udgifter. Hver virksomhed formodes at betale skatten en enkelt gang. Det er derfor en iboende logik i skattesystemet, at der skal tages hensyn til de skatter, der betales til den stat, hvor virksomheden har sit skattemæssige domicil. Visse undtagelser til skattereglerne kan derimod vanskeligt begrundes i et skattesystems logik. Det er f.eks. tilfældet, hvis virksomheder uden skattemæssigt domicil behandles mere gunstigt end virksomheder med skattemæssigt domicil, eller hvis der gives skattemæssige fordele til hovedsæder eller virksomheder, som internt leverer visse tjenesteydelser (f.eks. finansielle) inden for en koncern.
27. Specifikke bestemmelser, som ikke indeholder noget skønsmæssigt element, eksempelvis om ansættelse af skatten på et fast grundlag (f.eks. inden for landbrug eller fiskeri) kan være berettiget som følge af systemets karakter eller forvaltning, navnlig under hensyntagen til særlige regnskabsmæssige krav eller den betydning, som fast ejendom indtager inden for de aktiver, som kendetegner visse sektorer. Sådanne bestemmelser udgør således ikke statsstøtte. Logikken bag visse specifikke bestemmelser vedrørende beskatning af små og mellemstore virksomheder, herunder mindre landbrugsbedrifter⁽¹⁶⁾, kan endvidere sammenlignes med logikken bag progressive beskatningsskalaer.

⁽¹⁶⁾ Landbrugsbedrifter, som på årsbasis ikke beskæftiger mere end 10 arbejdsenheder.

C. Fiskale statsstøtteforanstaltningers forenelighed med fællesmarkedet

28. Når en støtteforanstaltning udgør en støtte, som er omfattet af artikel 92, stk. 1, kan den imidlertid ligesom støtte ydet under andre former falde ind under en af de undtagelser fra princippet om uforenelighed med fællesmarkedet, der er indeholdt i artiklens stk. 2 og 3. Når modtageren — uanset om denne er en privat eller offentlig virksomhed — endvidere af staten har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, kan støtten ligeledes være omfattet af traktatens artikel 90⁽¹⁷⁾.
29. Derimod vil Kommissionen ikke kunne godkende støtte, der viser sig i strid med såvel traktatens regler, navnlig reglerne om forbud mod forskelsbehandling og etableringsret, som den afledte rets bestemmelser om skatte spørgsmål⁽¹⁸⁾. Sådanne støtteaspekter kan sideløbende gøres til genstand for en særskilt procedure efter artikel 169. Ifølge retspraksis bør de nærmere vilkår for en støtteforanstaltning, der er uadskilleligt forbundet med støttens formål, og som er i strid med andre af traktatens bestemmelser end artikel 92 og 93, imidlertid undersøges inden for rammerne af proceduren efter artikel 93 som led i en samlet undersøgelse af støttens forenelighed eller uforenelighed.
30. Den omstændighed, at en støtteforanstaltning anses for skadelig ifølge adfærdskodeksen, bevirker ikke i sig selv, at foranstaltningen må anses for statsstøtte. Undersøgelsen af støtteforanstaltningers forenelighed med fællesmarkedet skal til gengæld foretages under hensyntagen til bl.a. de virkninger af sådanne foranstaltninger, som fremgår af adfærdskodeksens anvendelse.
31. Når en skattemæssig støtteforanstaltning skal tilskynde virksomhederne til at deltage i visse nærmere bestemte projekter (investeringer især), og støtteintensiteten er begrænset i forhold til projektets gennemførelsesomkostninger, adskiller den sig ikke fra et tilskud og kan behandles på samme måde. Det er dog en forudsætning, at reglerne for sådan støtte er tilstrækkeligt gennemsigtige, således at det navnlig er muligt at opgøre den modtagne fordel kvantitativt.

⁽¹⁷⁾ Førsteinstansrettens dom af 27. februar 1997 i sag T-106/95, FFSA o.a. mod Kommissionen, Sml. 1997, s. II-229. Domstolens kendelse af 25. marts 1998 i sag C-174/97 P, Sml. 1998, s. I-1303.

⁽¹⁸⁾ Domstolens dom af 22. marts 1977 i sag 74/76, Iannelli og Volpi mod Meroni, Sml. 1977, s. 557. Jf. også Domstolens dom af 21. maj 1980 i sag 73/79 («Sovrapprezzo»), Sml. 1980, s. 1533, Førsteinstansrettens dom af 18. september 1995 i sag T-49/93 («Side»), Sml. 1995, s. II-2501, og dom af 27. maj 1981 i Domstolens dom i forenede sager C 142-143/80 («Salengo»), Sml. 1981, s. 1413.

32. Bestemmelser om skattelempelser har imidlertid som oftest en permanent karakter. De er ikke knyttet til gennemførelsen af specifikke projekter og reducerer virksomhedens løbende udgifter, uden at det er muligt at vurdere det præcise omfang heraf inden for rammerne af Kommissionens forudgående undersøgelse. Sådanne foranstaltninger udgør »driftsstøtte«. Driftsstøtte er principielt forbudt. Kommissionen godkender for øjeblikket kun driftsstøtte undtagelsesvis og på visse betingelser, f.eks. inden for skibsbygningsindustrien og visse former for støtte til miljøbeskyttelse⁽¹⁹⁾ samt i regioner, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), herunder bl.a. meget fjertliggende regioner, under forudsætning af at støtten er behørigt begrundet, og at støtteniveauet står i rimeligt forhold til de handicap, som støtten skal opveje⁽²⁰⁾. Driftsstøtte skal i princippet (bortset fra de to nedenævnte støttekategorier) være degressiv og begrænset i tid. For øjeblikket kan driftsstøtte ligeledes godkendes i form af transportstøtte i meget fjertliggende regioner og visse meget tyndt befolkede nordiske regioner, som er vanskeligt tilgængelige. Driftsstøtte kan ikke godkendes, når den udgør støtte til eksport mellem medlemsstaterne. Der findes sektorspecifikke regler for støtte til søtransport⁽²¹⁾.

33. For at Kommissionen kan anse statsstøtte med sigte på den økonomiske udvikling i bestemte områder som forenelig med fællesmarkedet, skal den være »proportional og målrettet i forhold til det ønskede mål«. Ifølge undersøgelseskriterierne for regionalstøtte kan der i forbindelse med undersøgelsen af skattemæssig støtte tages hensyn til andre eventuelle virkninger af støtten, bl.a. visse virkninger, som er påpeget i adfærdskodeksen. En undtagelse på grundlag af regionale kriterier kræver således, at Kommissionen sikrer sig, at de pågældende foranstaltninger:

— bidrager til den regionale udvikling og er forbundet med aktiviteter, som har lokal virkning. Installering af »offshore«-faciliteter understøtter normalt ikke den lokale økonomi tilstrækkeligt, da deres eksterne virkninger for denne økonomi er beskedne

— svarer til reelle regionale handicap. Det er tvivlsomt, om der foreligger reelle regionale handicap i forbindelse med aktiviteter, hvor de dermed forbundne meromkostninger er ubetydelige,

som f.eks. yderligere transportomkostninger i forbindelse med aktiviteter, der er knyttet til finansiering, som fremmer skatteflugt

— undersøges i deres EF-sammenhæng⁽²²⁾. Kommissionen skal i denne henseende tage hensyn til de negative virkninger, som sådanne foranstaltninger kan have for de øvrige medlemsstater.

D. Procedure

34. I henhold til artikel 93, stk. 3, skal medlemsstaterne anmelde »enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger« til Kommissionen, og de må ikke gennemføre sådanne påtænkte foranstaltninger uden Kommissionens forudgående godkendelse. Dette gælder alle former for støtteforanstaltninger, og derfor også fiskale støtteforanstaltninger.

35. Hvis Kommissionen konstaterer, at en statsstøtteforanstaltning, der er gennemført under overtrædelse af denne regel, ikke kan nyde godt af nogen af traktatens undtagelsesbestemmelser og således er uforenelig med fællesmarkedet, vil Kommissionen pålægge medlemsstaten at tilbagesøge støtten, medmindre et sådant krav vil være i strid med et grundprincip inden for EF-retten, navnlig den berettigede forventning, der kan følge af Kommissionens holdning. I tilfælde af statsstøtte i form af en støtteforanstaltning skal det beløb, der skal tilbagesøges, beregnes på grundlag af en sammenligning mellem den faktisk betalte skat og den skat, der skulle være betalt i henhold til den almindeligt gældende regel. Dette grundbeløb tilskrives renter. Rentesaften svarer til den referencesats, der anvendes ved beregning af subventionsækvivalenten i forbindelse med regionalstøtte.

36. I henhold til artikel 93, stk. 1, foretager Kommissionen sammen med medlemsstaterne en løbende undersøgelse af de støtteordninger, som findes i disse stater. Denne undersøgelse gælder ligeledes statsstøtte i form af støtteforanstaltninger. For at sætte Kommissionen i stand til at foretage undersøgelsen skal medlemsstaterne hvert år indsende rapporter om de eksisterende statsstøtteordninger. I tilfælde af skattelempelser eller fuldstændige eller delvise skattefritagelser skal rapporterne indeholde en vurdering af det deraf følgende tab af skatteprovenu. Kommissionen kan på baggrund af undersø-

⁽¹⁹⁾ Fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT C 72 af 10.3.1994, s. 3).

⁽²⁰⁾ Retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte (EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9).

⁽²¹⁾ EF-retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren (EFT C 205 af 5.7.1997, s. 5).

⁽²²⁾ Domstolens dom af 17. september 1980 i sag 730/79, Philip Morris mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 2671.

gelsen, hvis den anser ordningen for ikke eller ikke længere at være forenelig med fællesmarkedet, opfordre den pågældende medlemsstat til at ændre eller helt ophæve ordningen.

E. Gennemførelse

37. Kommissionen vil efter offentliggørelsen af nærværende meddelelse følge de retningslinjer, der er fastlagt i den, dels i forbindelse med sin vurdering af

anmeldte, påtænkte fiskale støtteforanstaltninger og fiskale støtteforanstaltninger, som ulovligt er gennemført i medlemsstaterne, dels i sin revurdering af eksisterende ordninger. Denne meddelelse er af vejledende og ikke udtømmende karakter. Kommissionen vil i hver enkelt sag tage hensyn til samtlige sagens specifikke omstændigheder.

38. Kommissionen vil tage anvendelsen af nærværende meddelelse op til fornyet overvejelse to år efter offentliggørelsen.

Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion

(Sag IV/M.1202 — Renault/Iveco)

(98/C 384/04)

(EØS-relevant tekst)

Den 22. oktober 1998 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig ovennævnte fusion, idet den erklærede den forenelig med det fælles marked. Denne beslutning er baseret på artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89. Beslutningsteksten i sin helhed eksisterer kun på fransk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den kan fås:

- i papirudgave gennem salgskontorerne for Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (se liste på omslagets sidste side)
- i elektronisk udgave i »CFR«-versionen af CELEX-databasen under dokumentnummer 398M1202. CELEX er det datamatbaserede dokumentationssystem for europæisk fællesskabsret. For yderligere oplysninger kontakt venligst:

EUR-OP
Information, Marketing and Public Relations (OP/4B)
2, rue Mercier
L-2985 Luxembourg
Tlf. (352) 29 29-42455; fax (352) 29 29-42763.

Tilbagekaldelse af anmeldelse af en fusion

(Sag IV/M.1246 — LHZ/Carl Zeiss)

(98/C 384/05)

(EØS-relevant tekst)

Den 24. september 1998 modtog Kommissionen en anmeldelse af en planlagt fusion mellem LH Systems og Carl Zeiss Stiftung. Den 1. december 1998 meddelte de anmeldende parter Kommissionen, at de ønskede at tilbagekalde deres anmeldelse.

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag IV/M.1370 — Peugeot/Credipar)

(98/C 384/06)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 1. december 1998 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ⁽²⁾, en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomheden Peugeot SA erhverver kontrollen, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning, med hele virksomheden Credipar, der er et joint venture, som kontrolleres 50/50 sammen med Sovac (General Electric Group), ved køb af aktier.

2. De pågældende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:

— Peugeot SA: bilproducent, biludstyr, bilfinansiering

— Credipar: kreditgivning, leasing, driftsleasing af biler solgt gennem Peugeots og Citroëns netværk.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1370 — Peugeot/Credipar kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

STATSSTØTTE

C 49/98 (ex NN 75/98 og NN 164/97)

Italien

(98/C 384/07)

(EØS-relevant tekst)

*(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab)***Meddelelse fra Kommissionen efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter om visse beskæftigelsesfremmende love**

Ved nedenstående skrivelse har Kommissionen underrettet den italienske regering om sin beslutning om at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2.

»I

1. Ved skrivelse nr. 3071 af 7. maj 1997 fra Italiens Faste Repræsentation anmeldte de italienske myndigheder i medfør af EF-traktatens artikel 93, stk. 3, et lovforslag på beskæftigelsesområdet (lov 196/97). Da der var tale om et lovforslag, blev det opført i registret over anmeldt støtte med nr. N 338/97. Kommissionen anmodede om yderligere oplysninger ved skrivelse nr. 52270 af 4. juni 1997, som de italienske myndigheder besvarede ved skrivelse fra statsministeriet af 11. september 1997 og skrivelse nr. 7224 af 28. oktober 1997 fra Italiens Faste Repræsentation. Som følge af disse oplysninger blev undersøgelsen udvidet til at omfatte andre støtterordninger i lovpakken. Det drejer sig om lov 863/84, 407/90, 169/91 og 451/94, der regulerer arbejds- og uddannelseskontrakter. Da støtten allerede finder anvendelse, er den blevet opført i registret over ikke-anmeldt støtte med nr. NN 164/97.

2. Undersøgelsen af sagen er blevet suppleret med anden brevvæksling samt møder. For Kommissionens vedkommende er der tale om skrivelse nr. 55050 af 6. november 1997 og nr. 51980 af 11. maj 1998; de italienske myndigheder fremsendte skrivelse nr. 2476 af 10. april 1998 og nr. 3656 af 5. juni 1998. Møderne blev afholdt i Rom den 27. november 1997, den 3. marts 1997 og den 8. april 1998.

3. Lov 196/97 indeholder flere ordninger, bl.a.:

— artikel 13.4 — støtte til nedsættelse af arbejdstiden

— artikel 14.1 — støtte til små og mellemstore virksomheder og håndværksvirksomheder, der ansætter forskere

— artikel 14.2 — bestemmelser vedrørende midlertidig udstationering af offentligt ansatte forskere i små og mellemstore virksomheder, der anmoder derom

— artikel 23 — bestemmelser om regulering af arbejdsforholdet

— artikel 25.2 — oprettelse af en garantifond for støtte ydet på basis af loven om unge iværksættere (lov 95/95).

4. De italienske myndigheder har præciseret, at disse ordninger endnu ikke er trådt i kraft, da der ikke er vedtaget gennemførelsesbestemmelser. De har forpligtet sig til at anmelde disse gennemførelsesbestemmelser, så snart de foreligger i udkast. Undersøgelsen af disse ordninger er derfor udsat, og Kommissionen vil først tage stilling, når den har alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere støtterordningers forenelighed med EU's konkurrenceregler.

5. Lov 196/97 omhandler bl.a.:

— artikel 15 — støtte til omdannelse af arbejds- og uddannelseskontrakter til ikke-tidsbegrænsede kontrakter

— artikel 26 — støtte til praktikstipendier

Disse bestemmelser, der finder direkte anvendelse, er blevet opført i registeret over ikke-anmeldt støtte med nr. NN 77/98.

6. Denne beslutning vedrører således følgende:

— støtte NN 164/97 — arbejds- og uddannelseskontrakter efter lov 863/84, 407/90 169/91 og 451/94

- støtte til ansættelse af langtidsløse efter artikel 8, stk. 9, i lov 407/90
- støtte NN 75/98 — støtte til omdannelse af arbejds- og uddannelseskontrakter til ikke-tidsbegrænsede kontrakter efter artikel 15 i lov 196/97 og støtte til praktikstipendier efter artikel 26 i lov 196/97.

II

7. ARBEJDS- OG UDDANNELSESKONTRAKTER

- 7.1. Arbejds- og uddannelseskontrakter blev indført i 1984 ved lov 863/84. Der var tale om tidsbegrænsede kontrakter med en uddannelsesperiode med henblik på ansættelse af arbejdsløse under 29 år. Ansættelse efter sådanne kontrakter indebærer, at arbejdsgiveren i en toårig periode blev fritaget for at betale sociale sikringsbidrag. Denne fritagelse blev anvendt generelt og automatisk på en ikke-diskriminerende og ensartet måde i hele Italien.
- 7.2. De nærmere regler for anvendelse af den type kontrakter blev ændret ved lov 407/90, hvorved der blev indført en regional differentiering af støtten, og ved lov 169/91, der øgede maksimumsalderen for de personer, der kan ansættes, til 32 år, samt ved lov 451/94, der begrænsede kontrakternes varighed til et år og fastsatte en minimumstærskel for antallet af uddannelsestimer.
- 7.3. I medfør af disse love er en arbejds- og uddannelseskontrakt en tidsbegrænset kontrakt til ansættelse af unge mellem 16 og 32 år. Denne aldersgrænse kan efter de regionale myndigheders skøn sættes op. Der er tale om to typer arbejds- og uddannelseskontrakter, nemlig:
- 1) den første type vedrører beskæftigelse, der kræver et højt uddannelsesniveau. Sådanne kontrakter kan højst have en varighed på 24 måneder, og antallet af uddannelsestimer skal være på mindst 80-130 timer; uddannelsen skal finde sted i virksomheden og inden for rammerne af arbejdskontrakten
 - 2) den anden type vedrører beskæftigelse, der kræver et lavere uddannelsesniveau. Disse kontrakter kan højst have en varighed på 12 måneder og skal indebære 20 timers uddannelse.
- 7.4. De væsentligste karakteristika for arbejds- og uddannelseskontrakter er at tilvejebringe et uddannelsesprogram for arbejdstageren, der giver denne bestemte kvalifikationer. Normalt sammen-

sættes uddannelsesprogrammerne af en gruppe af virksomheder eller af faglige organisationer og godkendes af arbejdsformidlingen, der har til opgave at sikre, at arbejdstageren ved uddannelsens afslutning har erhvervet de krævede kvalifikationer.

- 7.5. Ansættelse i henhold til arbejds- og uddannelseskontrakter medfører en nedsættelse af de sociale sikringsbidrag. Nedsættelsen for hele kontraktens varighed er:
- på 25 % hvad angår de bidrag, der normalt skal betales af virksomheder etableret i områder, der ikke ligger i Syditalien
 - på 40 % for virksomheder i handels- og turistsektoren, der har under 15 ansatte, og som ikke er beliggende i Syditalien
 - for håndværksvirksomheder og virksomheder beliggende i områder, der har en arbejdsløshed, der ligger over det nationale gennemsnit, indrømmes der fulstændig fritagelse.
- 7.6. For at kunne drage nytte af disse nedsættelser, må virksomhederne ikke i de foregående 12 måneder have foretaget afskedigelser, medmindre ansættelsen sker for at få en arbejdstager med andre kvalifikationer. Det er endvidere en forudsætning, at mindst 60 % af de arbejdstagere, hvis arbejds- og uddannelseskontrakt er udløbet inden for de sidste 24 måneder, er blevet i virksomheden (ansat på en ikke-tidsbegrænset kontrakt).
- 7.7. Hvad angår den anden type arbejds- og uddannelseskontrakter (af et års varighed) kræves det endvidere, at kontrakten omdannes til en ikke-tidsbegrænset arbejdskontrakt. Nedsættelserne finder først anvendelse, når der er sket en sådan omdannelse og for en periode, der svarer til arbejds- og uddannelseskontrakternes varighed.
- 7.8. De italienske myndigheder understreger, at der er tale om en støtteordning, der skal hjælpe de unge med at komme i arbejde. De mener, at det italienske marked har særlige karakteristika, der betyder, at man må hæve den aldersgrænse (25 år), der normalt gælder for sådanne ordninger, til 32 år.
- 7.9. Det forhold, at ordningen aldrig er blevet anmeldt efter EF-traktatens artikel 93, stk. 3, begrundes af den italienske regering med følgende. Da der er tale om en blandingsordning, der har et uddannelsesaspekt, var det ikke klart for den italienske regering, at ordningen skulle anmeldes. Regeringen mener endvidere, at da der ikke er tale om forskelsbehandling, vil det ikke i dag være rimeligt at analysere ordningen efter nogle regler, der er meget mere restriktive end Kommissionens praksis på daværende tidspunkt.

7.10. Det årlige budget for foranstaltningen er på ca. 8 000 mia. ITL (ca. 4 100 mio. ECU).

8. OMDANNELSE AF ARBEJDS- OG UDDANNELSESKONTRAKTER TIL IKKE-TIDSBEGRÆNSEDE KONTRAKTER

8.1. Det foreskrives i artikekl 15 i lov 196/97, at virksomheder i områder under mål 1, der ved den første type arbejds- og uddannelseskontrakters udløb omdanner disse til ikke-tidsbegrænsede kontrakter, får nedsat deres sociale sikringsbidrag i endnu et år. Hvis virksomheden i de 12 måneder efter udløbet af støtteperioden afskediger arbejdstageren, skal støtten tilbagebetales.

8.2. Budgettet for denne støtte er på 50 mia. ITL (ca. 26 mio. ECU) i 1997, 75 mia. ITL (ca. 37 mio. ECU) i 1998 og 100 mia. ITL (ca. 52 mio. ECU) i både 1999 og 2000.

9. PRAKTIKSTIPENDIER

9.1. I medfør af artikel 26 i lov 196/97 kan virksomheder med højst 100 ansatte, der er etableret i områder med en arbejdsløshed over det nationale gennemsnit (Sicilien, Sardinien, Calabrien, Basilicata og Campanien — områder efter artikel 92, stk. 3, litra a)), Molise og Abruzzerne samt byerne Massa Carrara, Viterbo, Latina, Frosinone (områder efter artikel 92, skt. 3, litra c) og Rom), i en 12-måneders periode beskæftige unge arbejdsløse. Virksomhederne skal tilhøre en af følgende sektorer: handel, reparation, fremstillingsvirksomhed, hotel- og restaurationsvirksomhed, transport, finans, udlejning, informatik, forskning og liberale erhverv.

9.2. Ansøgerne til praktikstipendierne skal have været arbejdsløse i mindst 30 måneder og være mellem 21 og 31 år. De modtager af staten et stipendium (400 ECU om måneden). Modtagerne må højst arbejde 20 timer om ugen i virksomheden.

9.3. Virksomheden skal ud over at give praktikanten en uddannelse i virksomheden også tegne forsikring for vedkommende og give en teoretisk og generel uddannelse (arbejdsret og forebyggelse af ulykker) af mindst 40 timers varighed. Virksomheder, der har afskediget personale inden for de sidste 12 måneder, har ikke ret til at beskæftige stipendiemodtagere. Virksomhederne kan ikke bruge disse personer til at udføre opgaver, der normalt ville blive udført af de ansatte.

9.4. De unge arbejdsløse, der modtager et stipendium, skal indsættes i nyoprettede job i forhold til virksomhedens gennemsnitlige antal ansatte i de sidste 12 måneder. I beregningen af antal ansatte må ansatte med en tidsbegrænset kontrakt ikke medregnes.

9.5. Virksomheder, der ved stipendieperiodens udløb ansætter de unge på ikke-tidsbegrænsede kontrakter, modtager støtte i form af nedsatte sociale sikringsbidrag. Nedsættelsen udgør 50 % af de bidrag, der normalt skal betales i løbet af en 36-måneders periode. Der indrømmes fuldstændig fritagelse for disse bidrag i en 36-måneders periode for virksomheder, der er etableret i områder, som er en del af Syditalien ⁽¹⁾.

Den gennemsnitlige støtte per ansat er på 21 mio. ITL (ca. 11 000 ECU) i Syditalien og på 10,5 mio. ITL (ca. 6 000 ECU) i de øvrige områder.

9.6. Budgettet for denne ordning er på 300 mia. ITL (ca. 160 mio. ECU) for 1997 og 700 mia. ITL (ca. 365 mio. ECU) for 1998.

10. STØTTE TILL ANSÆTTELSE AF LANGTIDSLEDIGE

10.1. Ifølge artikel 8, stk. 9, i lov 407/90 kan virksomheder, der på ikke-tidsbegrænsede kontrakter ansætter langtidsarbejdsløse (mindst 24 måneder) eller personer, som i mindst to år har været dækket af løntilskuds-fonden (CIG), modtage støtte i form af nedsatte sociale sikringsbidrag efter følgende regler:

— for virksomheder i Syditalien indrømmes der fuldstændig fritagelse for disse bidrag i en 36-måneders periode

— for virksomheder etableret i andre områder i Italien indrømmes der en 50 % nedsættelse af de sociale sikringsbidrag i en 36-måneders periode.

10.2. For at være berettiget til en sådan støtte må virksomheden ikke have afskediget personale i 12 måneder forud for ansættelsen.

Den gennemsnitlige støtte per ansat er på 21 mio. ITL (ca. 11 000 ECU) i Syditalien og på 10,5 mio. ITL (ca. 6 000 ECU) i de øvrige områder.

⁽¹⁾ Definitionen af Syditalien svarer i dette tilfælde til definitionen ifølge mål 1.

III

11. ARBEJDS- OG UDDANNELSESKONTRAKTER
- 11.1. Arbejds- og uddannelseskontrakter ifølge lov 863/84 udgjorde ikke støtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, idet der var tale om en generel foranstaltning. Loven fandt anvendelse på alle virksomheder på ensartet, automatisk og ikke-diskriminerende vis og på basis af objektive kriterier.
- 11.2. Ændringerne af denne ordning i 1990 ved lov 407/90 påvirkede de deri indeholdte foranstaltninger. Der blev således indført en differentiering af de indrømmede nedsættelser efter den støttemodtagende virksomheds beliggenhed og sektor. Det betyder, at nogle virksomheder indrømmes større nedsættelser end de konkurrerende virksomheder.
- 11.3. Disse selektive nedsættelser, der favoriserer nogle virksomheder i forhold til andre virksomheder i samme medlemsstat både på et individuelt, regionalt og sektormæssigt niveau, udgør for støttedifferencens vedkommende statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og denne støtte fordrejer konkurrencen og kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.
- 11.4. Faktisk er denne forskel en fordel for de virksomheder, der har aktiviteter i bestemte områder i Italien. Den favoriserer disse virksomheder, da der ikke ydes støtte til virksomheder uden for disse områder.
- 11.5. Støtten er konkurrencefordrejende, da den styrker de støttemodtagende virksomheders finansielle situation og handlemuligheder i forhold til de konkurrerende virksomheder, der ikke modtager en sådan støtte. Da dette har følger for samhandelen, er der tale om påvirkning af samhandelen.
- 11.6. Støtten fordrejer bl.a. konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, da de støttemodtagende virksomheder eksporterer en del af deres produktion til de øvrige medlemsstater, i de tilfælde, hvor der ikke er tale om eksporterende virksomheder, begunstiges den nationale produktion, da virksomheder i andre medlemsstater får ringere muligheder for at eksportere deres produkter til det italienske marked ⁽²⁾.
- 11.7. De pågældende foranstaltninger er i princippet forbudte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 62, stk. 1, og de kan kun betragtes som forenelige med fællesmarkedet, hvis de kan omfattes af en af undtagelsesbestemmelserne.
- 11.8. Hvad angår formkravene skulle ordningen have været anmeldt til Kommissionen inden ikrafttrædelsen, således som foreskrevet i EF-traktatens artikel 93, stk. 3. Da den italienske regering ikke har foretaget en sådan anmeldelse, er støtten ulovlig ifølge EU-retten, idet den udgør en overtrædelse af traktatens artikel 93, stk. 3.
- 11.9. I mangel af retningslinjer på området vedtog Kommissionen før november 1995 flere beslutninger om beskæftigelsesstøtte. I den anledning inddrog Kommissionen flere parametre for at vurdere foreneligheden af støtte på dette område. Der var tale om mindre restriktive kriterier end de kriterier, der findes i de nuværende retningslinjer, f.eks. var der ikke altid et krav om nettojobskabelse ⁽³⁾. Den ordning, der undersøges her, har visse karakteristika — der er tale om ansættelse og ikke blot om bevarelse af arbejdspladser, det er forbudt at erstatte afskedigede arbejdstagere, ordningen er forbundet med en forpligtelse til at uddanne arbejdstageren — der betyder, at man må formode, at den ville have opfyldte de kriterier, Kommissionen normalt anvendte på det tidspunkt, hvor ordningen trådte i kraft. Kommissionen mener derfor, at den først skal undersøge den omhandlede ordnings forenelighed fra den 21. november 1995, på hvilken dato retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte, der fastsatte de nye regler på området ⁽⁴⁾, blev fremsendt til den italienske regering.
12. VURDERING AF ARBEJDS- OG UDDANNELSESKONTRAKTERNES FORENELIGHED
- 12.1. I retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte understreges det, at Kommissionen vil være velvilligt indstillet over for støtte
- vedrørende arbejdsløse
- og
- til oprettelse af nye arbejdspladser (nettojobskabelse) i SMV og i regionalstøtteberettigede områder

⁽²⁾ Dom af 13.7.1988 i sag 102/87 (SEB), Sml. 1988, s. 4067.

⁽³⁾ Jf. støtte N 199/89, der indebar støtte til bevarelse af beskæftigelsen i et centralt område; støtte N 413/88 om støtte til ansættelse af unge indeholdt intet forbud mod at erstatte arbejdstagere, der var blevet afskediget.

⁽⁴⁾ Skrivelse SG D/14435 af 21.11.1995.

eller

- der tager sigte på at tilskynde til ansættelse af visse kategorier af arbejdstagere, der har særlig vanskeligt ved (igen) at komme ind på arbejdsmarkedet på hele medlemsstatens område; i det tilfælde er det tilstrækkeligt, at stillingen er ledig som følge af en naturlig afgang og ikke som følge af en afskedigelse.

Det fastslås endvidere i retningslinjerne, at Kommissionen skal sikre sig, »at støtteniveauet ikke overstiger det, som er nødvendigt for at tilskynde til jobskabelse«, ligesom der skal gives en vis jobsikkerhed.

12.2. Det præciseres endvidere i retningslinjerne, at Kommissionen kan godkende støtte til jobbevarelse, forudsat at støtten begrænses til regioner, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), og reglerne for driftsstøtte overholdes. Det fastslås i disse regler, at støtten skal være tidsbegrænset, gradvist aftagende og have til formål at overvinde strukturelle ulemper, ligesom den skal tage sigte på at fremme en bæredygtig udvikling og overholde de regler, der er gældende for følsomme sektorer.

12.3. Støtten til ansættelse via arbejds- og uddannelseskontrakter har indledningsvis følgende karakteristika:

- den vedrører ikke nødvendigvis ansættelse af en arbejdsløs, da der ikke findes et sådant krav i den italienske lovgivning

- den tager ikke sigte på nettojobskabelse som defineret i retningslinjerne, da der ikke findes noget krav om, at virksomheden skal øge antallet af ansatte, dog således at der ikke må have været foretaget afskedigelser i den foregående periode

- den tager ikke sigte på ansættelse af visse kategorier af arbejdstagere, der har særlig vanskeligt ved (igen) at komme ind på arbejdsmarkedet. I betragtning af den meget høje aldersgrænse (32 år), som de lokale myndigheder endda kan hæve, kan ordningen nemlig ikke siges specielt at henvende sig til »unge arbejdstagere«, således som de italienske myndigheder hævder, uden at de

dog har fremlagt afgørende oplysninger til støtte for denne påstand. Det fremgår endvidere af de oplysninger, som Kommissionen råder over, at de initiativer for unge, som er igangsat enten på EU-niveau eller i de fleste medlemsstater, vedrører unge under 25 år ⁽⁵⁾.

12.4. Derimod skal det nævnes, at kravet om ikke at have foretaget afskedigelser udtrykkeligt er fastsat i den omhandlede italienske lovgivning.

12.5. Det kan derfor konkluderes, at støtten ser ud til at udgøre støtte til jobbevarelse og derfor driftsstøtte. Kommissionen skal derfor sikre, at de betingelser, der skal opfyldes i den henseende, og som er nævnt i denne beslutnings punkt 12.2, er overholdt.

12.6. Kommissionen skal først og fremmest nævne, at støtten ikke er begrænset til regioner, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), da den er gældende for hele Italien. Endvidere er støtten hverken gradvist aftagende eller tidsbegrænset. Hvad angår muligheden for at hjælpe virksomheder med at overvinde strukturelle ulemper og fremme en bæredygtig udvikling har Kommissionen allerede ved flere lejligheder gjort den italienske regering opmærksom på farerne ved så generelle foranstaltninger. Denne negative holdning skyldes en overbevisning om, at sådanne foranstaltninger er meget skadelige for konkurrencen og samhandelen, uden at de omvendt gavner den fælles interesse med hensyn til en bæredygtig udvikling og overvindelse af strukturelle ulemper.

12.7. Da betingelserne i retningslinjerne således ikke ser ud til at være opfyldt, mener Kommissionen ikke på basis af de til rådighed værende oplysninger, at støtten er i overensstemmelse med retningslinjerne, hvorfor den ikke kan falde ind under undtagelsen for denne type støtte.

12.8. Hvad angår de andre undtagelser i traktaten mener Kommissionen ikke på basis af sine oplys-

⁽⁵⁾ Jf. Det Europæiske Observationsorgan for Beskæftigelse, »Tableau de bord 1996«, Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer.

ninger, at støtten kan falde ind under de regionale undtagelser, der er nævnt i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), da der ikke er tale om investeringsstøtte. Støtten kan heller ikke falde ind under undtagelserne i artikel 92, stk. 2, da der ikke er tale om støtte af social karakter efter artikel 92, stk. 2, litra a), heller ikke om støtte, der har til formål at råde bod på skader, der er forårsaget af en naturkatastrofe eller af andre usædvanlige begivenheder efter artikel 92, stk. 2, litra b), og heller ikke under bestemmelserne i 92, stk. 2, litra c). Undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra b) og d), kan af oplagte grunde ikke finde anvendelse.

- 12.9. Kommissionen rejser derfor tvivl om, hvorvidt den differentierede nedsættelse af de sociale sikringsbidrag ifølge den undersøgte ordning er forenelig med artikel 92 og følgende, og Kommissionen indleder proceduren efter artikel 93, stk. 2, desangående.
13. STØTTE TIL OMDANNELSE AF ARBEJDS- OG UDDANNELSESKONTRAKTER TIL IKKE-TIDSBEGRÆNSEDE KONTRAKTER
- 13.1. Da der er tale om en etårig forlængelse af den samme støtte som til arbejds- og uddannelseskontrakter, og da støtten er endnu mere selektiv, idet den er begrænset til områder under mål 1, er den analyse af støtten, der er foretaget i punkt 11.3 til 11.7, endnu mere relevant i dette tilfælde.
- 13.2. Støtte til ansættelse via arbejds- og uddannelseskontrakter samt støtte til omdannelse af arbejds- og uddannelseskontrakter ser ikke ud til at overholde alle betingelserne i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte. Hvis de arbejdstagere, der ansættes, kan betragtes som arbejdsløse, i og med at deres kontrakt udløber, er kravet om nettojobskabelse ikke opfyldt. Der oprettes nemlig ikke nye arbejdspladser, da der er tale om allerede ansat personale. Der kan heller ikke henvises til, at der i perioden forud for ansættelse via arbejds- og uddannelseskontrakter er oprettet nye arbejdspladser, idet der ikke skal være tale om nettojobskabelse for at modtage støtte til den type kontrakter. Endelig er det oplagt, at man ikke kan tale om en kategori af arbejdstagere, der har særlige problemer med at komme ind på arbejdsmarkedet.
- 13.3. Det er korrekt, at Kommissionen i visse tilfælde har været positivt indstillet over for støtte i forbindelse med omdannelse af tidsbegrænsede

kontrakter til ikke-tidsbegrænsede kontrakter⁽⁶⁾. En sådan holdning forudsætter:

- at den omhandlede virksomhed ikke har afskediget personale i 12 måneder forud for omdannelsen af kontraktforholdet
- at den omhandlede virksomhed i 6 måneder forud for omdannelsen øger antallet af ansatte med et antal, der svarer til det antal personer, der overgår til fast ansættelse.

- 13.4. Kommissionen har på den måde sikret sig, at støtten, ud over at stabilisere situationen for løst ansat personale, netto skaber faste arbejdspladser, og dermed sikret, at der ikke blot er tale om erstatning af en ansat, der er blevet afskediget eller gået på pension.
- 13.5. I den ordning, der undersøges, findes der ikke sådanne betingelser (forbud mod afskedigelse og mod erstatning af personale, der har forladt virksomheden). Kommissionen må derfor konstatere, at den modydelse, der kræves af virksomheden, er ret ubetydelig, især da der er tale om arbejdspladser, til hvilke der allerede er ydet betydelig støtte (fritagelse for sociale sikringsbidrag i en toårig periode) inden for rammerne af arbejds- og uddannelseskontrakterne.
- 13.6. I den situation må Kommissionen på nuværende tidspunkt på basis af de oplysninger, den råder over, betragte støtten som støtte til jobbevarelse. Som det understreges i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte, udgør en sådan støtte driftsstøtte. Den skal derfor undersøges i lyset af bestemmelserne om driftsstøtte, der findes i meddelelsen om støtteordninger med regionalt sigte. Ifølge disse bestemmelser kan den type støtte udelukkende ydes til områder, der kan falde ind under undtagelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a). Støtte til Molise — der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c) — er derfor klart ulovlig. Hvad angår støttens forenelighed i andre områder under mål 1 i Italien, der ligeledes er omfattet af undtagelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), mener Kommissionen af de grunde, der er anført ovenfor vedrørende støtte til arbejds- og uddannelseskontrakter, ikke, at støtten overholder betingelserne for ydelse af driftsstøtte.

⁽⁶⁾ Jf. statsstøtte N 692/97.

- 13.7. Med hensyn til anvendelsen af de andre undtagelsesbestemmelser i traktaten gælder bemærkningerne i punkt 12.8 i denne beslutning ligeledes for denne støtte, der er af samme type.
- 13.8. Kommissionen nærer derfor af ovenstående grunde tvivl om, hvorvidt støtten i forbindelse med omdannelse af arbejds- og uddannelseskontrakter til ikke-tidsbegrænsede kontrakter er forenelig med EF-traktatens artikel 92 og følgende og indleder proceduren efter artikel 93, stk. 2, vedrørende denne støtte.
14. PRAKTIKSTIPENDIER
- 14.1. På grund af disse bestemmelsers karakteristika (forbud mod at bruge praktikstipendier til at erstatte ansatte, forpligtelse til at sikre uddannelse) er der tale om foranstaltninger, der væsentligt gavner praktikstipendiaterne. Formålet er at give personer, der i mindst 30 måneder har været arbejdssøgende, og som befinder sig i en økonomisk meget dårlig situation, en virksomhedsspecifik uddannelse, der skal hjælpe dem med at komme ind på arbejdsmarkedet.
- 14.2. Da foranstaltningen imidlertid også indebærer fordele for virksomhederne, da de får mulighed for at ansætte unge via praktikstipendier betalt af staten, må Kommissionen understrege, at der er tale om selektive foranstaltninger, idet de udelukkende henvender sig til virksomheder, der er etableret i visse områder i Italien. Disse virksomheder begunstiges, da virksomheder uden for disse områder ikke kan modtage støtte. Det samme gælder nedsættelsen af de sociale sikringsbidrag, der indrømmes virksomheder, som ansætter de unge efter stipendiets udløb.
- 14.3. Da foranstaltningerne kan være konkurrencefordrejende, og da de styrker de støttemodtagende virksomheders finansielle situation og handlemuligheder i forhold til konkurrerende virksomheder, der ikke modtager en sådan støtte, mener Kommissionen, at der er tale om støtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1.
- 14.4. Hvad angår praktikstipendiernes forenelighed skal det først og fremmest understreges, at der er tale om en særlig uddannelse (i virksomheden) for en særlig kategori af arbejdstagere (langtidsledige), og at der typisk er tale om små og mellemstore virksomheder. De områder, der er støtteberettigede, falder i de fleste tilfælde ind under de regionale undtagelsesbestemmelser (med undtagelse af Rom, der kun delvis er omfattet).
- 14.5. Kommissionen er velvilligt indstillet over for støtte til uddannelse i SMV efter Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til SMV. Hvad angår støtte til unge, der eventuelt ansættes af store virksomheder, er det Kommissionens praksis⁽⁷⁾ at indtage en positiv holdning, da der er tale om en særlig kategori af arbejdstagere, hvilket også er i overensstemmelse med bestemmelserne i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte. I betragtning af ordningens virkemåde kan man forestille sig, at den vil få en række positive følger for støttemodtagerne, der er langtidsledige, og at den således i høj grad kan bidrage til at bekæmpe arbejdsløsheden og sikre oprettelse af nye arbejdspladser.
- 14.6. Hvad angår støtteintensiteten bemærker Kommissionen, at selv om staten aflønner stipendiemodtageren, er det virksomhederne, der helt og holdent står for uddannelsen. Der er tale om ikke ubetydelige udgifter, som de pågældende virksomheder påtager sig uden at være sikre på efterfølgende at kunne udnytte praktikantens kundskaber, da vedkommende ikke er forpligtet til at blive i virksomheden efter stipendieperiodens udløb. Virksomhedens bidrag er derfor ikke ubetydeligt.
- 14.7. Da der er tale om et støttebløb, der ligger langt under de minimis-grænsen, mener Kommissionen ikke, at ordningen kan have følger for samhandelen i et omfang, der er i strid med den fælles interesse.
- 14.8. På grundlag af disse overvejelser anser Kommissionen ordningen for at være forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og som udgørende uddannelsesstøtte.
- 14.9. De nedsatte sociale bidrag, der indrømmes virksomheder, der ansætter praktikanterne ved udgangen af stipendieperioden, skal undersøges på baggrund af de kriterier, der er opstillet i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte, jf. punkt 12.1 i denne beslutning.
- 14.10. I den forbindelse skal følgende bemærkes: da de unge, der skal ansættes, har været arbejdsløse i

(⁷) N 906/96 Philips, NN 36/96 Auto Europa, N 376/96 Rover.

mindst 30 måneder, tilhører de en kategori af arbejdstagere, der har særlig vanskeligt ved (igen) at komme ind på arbejdsmarkedet; i betragtning af den kategori af arbejdstagere, ordningen henvender sig til, og de berørte områder (omfattet af de regionale undtagelser) ser det ikke ud til at, at støtteintensiteten overskrider det, der er strengt nødvendigt for at stimulere jobskabelsen, og den er lavere end støtte som Kommissionen har godkendt i lignende tilfælde⁽⁸⁾; der er garanteret jobsikkerhed, i og med der er tale om ikke-tidsbegrænsede kontrakter.

- 14.11. Støtten kan derfor begrundes med henvisning til bestemmelserne i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte om særlige kategorier af arbejdstagere, da kravet om ikke i perioden forud for ansættelsen at have afskediget personale også er opfyldt.

Kommissionen mener derfor, at støtten må betragtes som forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

15. STØTTE TIL ANSÆTTELSE AF LANGTIDSLEDIGE

- 15.1. Som allerede nævnt af Kommissionen forholder det sig sådan, at hvis nogle virksomheder indrømmes større nedsættelser af de sociale sikringsbidrag end de konkurrerende virksomheder i samme medlemsstat, udgør forskellen statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og en sådan støtte fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

- 15.2. Faktisk ydes der en sådan til virksomheder, der er etableret i visse områder i Italien. Støtten favoriserer disse virksomheder, da virksomheder uden for disse områder ikke modtager en sådan støtte.

- 15.3. Støtten fordrejer konkurrencen, da de støttemodtagende virksomheders finansielle situation og handlemuligheder bliver forbedret i forhold til deres konkurrenter, der ikke modtager støtte. Det påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

- 15.4. Af ovennævnte grunde er de omhandlede foranstaltninger i princippet forbudte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 62, stk. 1, og de kan kun betragtes som forene-

lige med fællesmarkedet, hvis de kan falde ind under en af traktatens undtagelsesbestemmelser.

- 15.5. Hvad angår formkravene skulle ordningen have været anmeldt til Kommissionen inden ikrafttrædelsen, således som foreskrevet i EF-traktatens artikel 93, stk. 3. Da den italienske regering ikke har foretaget en sådan anmeldelse, er støtten ulovlig ifølge EU-retten, idet den udgør en overtrædelse af traktatens artikel 93, stk. 3.

- 15.6. Det nævnes i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte, at Kommissionen vil se velvilligt på støtte til fremme af ansættelse af personer, der har særlig vanskeligt ved (igen) at komme ind på arbejdsmarkedet. Det forudsætter som nævnt, at de personer, der skal ansættes, er arbejdsløse, at der gives en vis jobsikkerhed, at den stilling, der skal besættes, er blevet ledig som følge af naturlig afgang og ikke som følge af en afskedigelse, og »at støtteniveauet ikke overstiger det, som er nødvendigt for at tilskynde til jobskabelse«.

- 15.7. Hvad angår ansættelse af langtidsledige konstaterer Kommissionen, at der klart er tale om en kategori, der er udsat for en social marginalisering.

- 15.8. Hvad angår støtte til ansættelse af arbejdstagere, der i mindst to år har været dækket af løntilskuds-fonden (CIG), mener Kommissionen, at selv om disse arbejdstagere ikke juridisk set har status som arbejdsløse, som det kræves i ovennævnte retningslinjer, er deres situation fuldt ud sammenlignelig med de egentlige arbejdsløse. Løntilskuds-fonden kommer først og fremmest ind i billedet i forbindelse med omstruktureringer, der kræver personalereduktioner, og det er meget sandsynligt, at de arbejdstagere, der allerede i 24 måneder har været dækket af løntilskuds-fonden, vil være de første, der bliver afskediget. Der er derfor grund til at antage, at situationen for de potentielt arbejdsløse, der i over 24 måneder har været dækket af løntilskuds-fonden, er den samme som for egentlig arbejdsløse⁽⁹⁾. Hvis denne potentielle arbejdsløshed har varet over 24 måneder, må disse arbejdstagere betragtes som langtidsledige.

⁽⁸⁾ Jf. statsstøtte N 381/96, støtte til jobskabelse og statsstøtte N 692/97, regionallov N 30/97 om beskæftigelsesstøtte.

⁽⁹⁾ Kommissionen har ved flere lejligheder konstateret, at henhørent under løntilskuds-fonden kan sidestilles med arbejdsløshed (statsstøtte N 381/96 og N 692/97).

- 15.9. I betragtning af den kategori af arbejdstagere, ordningen henvender sig til, og de berørte områder (omfattet af de regionale undtagelser) ser det ikke ud til, at støtteintensiteten overskrider det, der er strengt nødvendigt for at stimulere jobskabelsen, og den er lavere end støtte, som Kommissionen har godkendt i lignende tilfælde⁽¹⁰⁾; der er garanteret jobsikkerhed i og med, at der er tale om ikke-tidsbegrænsede kontrakter. Endelig er det udtrykkeligt forbudt at erstatte afskediget personale.
- 15.10. Kommissionen mener derfor, at støtten er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), da den opfylder betingelserne i retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte om ansættelse af arbejdstagere, »der har særlig vanskeligt ved (igen) at komme ind på arbejdsmarkedet«.
- IV
16. På baggrund af ovennævnte skal Kommissionen hermed underrette den italienske regering om følgende beslutninger:
- der rejses ikke indsigelse mod støtte efter artikel 26 i lov 196/97 til praktikstipendier
 - der rejses ikke indsigelse mod støtte efter artikel 8, stk. 9, i lov 407/90 om støtte til ansættelse af langtidsledige og arbejdstagere, der har været dækket af CIG i mindst to år
 - proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, indledes mod støtte til ansættelse via arbejds- og uddannelseskontrakter ifølge lov 863/84, 407/90, 169/91 og 451/94, der har været ydet siden november 1995
- proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, indledes mod støtte til omdannelse af arbejds- og uddannelseskontrakter til ikke-tidsbegrænsede kontrakter ifølge artikel 15 i lov 196/97.
17. Kommissionen opfordrer derfor den italienske regering til inden for en frist på en måned fra datoen på denne skrivelse at fremsende sine bemærkninger samt alle oplysninger om støtteordningerne, der kunne være nyttige for gennemgangen af ordningerne efter EF-traktatens artikel 92 og følgende.
18. I den forbindelse minder Kommissionen om den opsættende virkning, der følger af anvendelsen af traktatens artikel 93, stk. 3. Der mindes ligeledes om Kommissionens meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 318 af 24. november 1983, side 3, hvori det understreges, at enhver ulovlig udbetalt støtte, dvs. uden forudgående anmeldelse eller uden at afvente Kommissionens endelige beslutning inden for rammerne af proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, kan kræves tilbagebetalt af de virksomheder, der har modtaget en sådan ulovlig støtte.
19. Kommissionen opfordrer de italienske myndigheder til uden ophør at meddele de støttemodtagende virksomheder, at proceduren er indledt, og oplyse om følgerne af et eventuelt krav om tilbagebetaling af den ulovligt udbetalte støtte.
20. Kommissionen meddeler den italienske regering, at den ved offentliggørelse af denne skrivelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* vil opfordre de øvrige medlemsstater og alle interesserede til at fremsende deres bemærkninger.«
- Kommissionen opfordrer hermed de øvrige medlemsstater og andre interesserede til senest 30 dage efter offentliggørelsen af nærværende beslutning at fremsætte deres bemærkninger til de omhandlede foranstaltninger til følgende adresse:
- Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁰⁾ Jf. statsstøtte N 381/96, støtte til jobskabelse og statsstøtte N 692/97, regionallov 30/97 om beskæftigelsesstøtte.

Alle bemærkninger vil blive videregivet til den italienske regering.

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 92 og 93 i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(98/C 384/08)

(EØS-relevant tekst)

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Italien (Lazio)

Sag nr.: N 163/98

Titel: Novalis Fibres Srl

Formål: Polyamidgarn

Retsgrundlag: Legge 488/92

Rammebeløb: 21,3 mia. ITL

Støtteintensitet: 1,86 mia. ITL (5 % NSÆ)

Varighed: 1994-1998

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Portugal (Paredes)

Sag nr.: N 203/98

Titel: Verto Portugal

Formål: Syntetiske fibre

Retsgrundlag: Programa IMIT (Iniciativa para a modernização da indústria têxtil)

Rammebeløb: 1 604 726 ECU

Støtteintensitet: Ca. 413 000 ECU (25,7 %)

Varighed: 1995-1997

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Belgien

Sag nr.: N 205/98

Titel: Omstrukturingsstøtte til Sunparks International NV

Formål: At genoprette Sunparks Internationals økonomiske levedygtighed ved at bidrage til virksomhedens finansielle omstrukturering

Retsgrundlag:

— Loi du 30 décembre 1970 relative à l'expansion économique

— Wet van 30 december 1970 op de economische expansie

Rammebeløb: 9,2 mio. ECU

Støtteintensitet: 1,3 mio. ECU

Varighed: 10 og 15 år

Betingelser: Årlig indberetning påkrævet. De belgiske myndigheder har bekræftet, at det er sidste gang, de vil støtte virksomheden

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Det Forenede Kongerige

Sag nr.: N 210/98

Titel: »Seagate Strategic Research Programme«

Formål: At støtte F&U vedrørende nøgleteknologier til magnethoveder til harddisks, bånd- og sensorudstyr

Retsgrundlag: The Industrial Development (Northern Ireland) Order 1982, Part III, Article 9

Rammebeløb: 7 004 400 GBP (ca. 10,5 mio ECU)

Støtteintensitet: 30 % til en blanding af industriforskning og prækompetitiv udvikling

Varighed: 42 måneder fra projektets start

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Belgien

Sag nr.: N 240/98

Titel: Direktiv B6 om gennemførelsesbestemmelserne for loven om omlægning af økonomien af 4. august 1978 (Moniteur belge af 17. august 1978)

Formål: At støtte virksomhedernes investeringer i Bruxelles-Capitale-regionen

Retsgrundlag:

— Loi de réorientation économique du 4 août 1978 (Moniteur belge du 17 août 1978)

— Wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering (Belgisch Staatsblad van 17 augustus 1978)

Rammebeløb: I 1997: 295 mio. BEF (ca. 7,2 mio ECU)

Støtteintensitet: Varierer alt efter modtagere og investeringer. Overholder EF's rammebestemmelser for SMV og »defavoriserede kvarterer« eller falder inden for de minimis-reglen

Varighed: Ubegrænset

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Det Forenede Kongerige

Sag nr.: N 374/98

Titel: »New Deal«

Formål: Jobskabelse for unge arbejdsløse mellem 18 og 24 år og langtidsarbejdsløse på 25 år og derover

Retsgrundlag: Employment and Training Act 1973 as amended by the Employment Act 1988 and Jobseeker's Allowance Regulations 1996

Rammebeløb: 3,5 mia. GBP (5,2 mia. ECU)

Varighed: Indtil 2002

Betingelser: Betragtet som en generel foranstaltning

Vedtagelsesdato: 30.9.1998

Medlemsstat: Tyskland (Niedersachsen)

Sag nr.: N 394/98

Titel: Rawe GmbH & Co.

Formål: Omstrukturingsstøtte (tekstil)

Retsgrundlag: Richtlinien für die Übernahme von Bürgschaften des Landes Niedersachsen vom 15.5.1990

Støtteintensitet: Garanti til dækning af et lån på 15,4 mio. DEM (7,7 mio. ECU)

Varighed: Indtil 15. december 1999

Vedtagelsesdato: 8.10.1998

Medlemsstat: Tyskland (Bremen)

Sag nr.: N 254/98

Titel: Fremme af SMV

Formål: At fremme SMV

Retsgrundlag: Landesinvestitionsprogramm (LIP) der Freien und Hansestadt Bremen

Rammebeløb: 26 mio. DEM om året (ca. 13 mio. ECU)

Støtteintensitet: Overholdelse af de støtteintensiteter, der er fastsat i rammebestemmelserne for statsstøtte til SMV og miljø

Varighed: Indtil 2003

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2262/84 om særlige foranstaltninger inden for olivenoliesektoren

(98/C 384/09)

KOM(1998) 631 endelig udg. — 98/0308(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. november 1998)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

Ifølge artikel 1, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2262/84 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2599/97 ⁽²⁾, vedtager Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen inden den 1. januar 1999 en metode til finansiering af kontorerne faktiske udgifter fra produktionsåret 1999/2000;

det er blevet besluttet at indføre en overgangsperiode på tre år i forbindelse med reformen af den fælles markedsordning for olivenolie fra produktionsåret 1998/99; de opgaver, der sædvanligvis overdrages kontorerne, skal udføres både i overgangsperioden og i det første produktionsår efter overgangsperioden; følgelig bør det fastsættes, at EF skal være med til at dække kontorerne udgifter i denne periode for at sikre, at kontorerne fungerer effektivt og efter reglerne under den administrative selvstændighed, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 2262/84 —

Artikel 1

I artikel 1, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2262/84 affattes de to sidste afsnit således:

»I en treårsperiode fra produktionsåret 1999/2000 dækker EF's almindelige budget 50 % af kontorerne faktiske udgifter.

Inden den 1. oktober 2001 tager Kommissionen stilling til, om det er nødvendigt, at EF fortsat er med til at dække kontorerne udgifter, og forelægger i givet fald et forslag for Rådet. Rådet træffer efter proceduren i traktatens artikel 43, stk. 2, inden den 1. januar 2002 beslutning om eventuel finansiering af de pågældende udgifter.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 3.8.1984, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 351, 23.12.1997, s. 17.

Ændret forslag til Rådets direktiv om betingelser for at drive ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer i fast rutefart i Fællesskabet ⁽¹⁾

(98/C 384/10)

(EØS-relevant tekst)

KOM(1998) 636 endg. udg. — 98/0064(SYN)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 189 A, stk. 2, den 10. november 1998)

⁽¹⁾ EFT C 108 af 7.4.1998, s. 122.

OPRINDELIG TEKST

ÆNDRET TEKST

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte betingelser for sikker drift af ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer i rutefart på havne i EF's medlemsstater og at sikre medlemsstaterne ret til at gennemføre, deltage i eller samarbejde om alle efterforskninger af ulykker eller uheld til søs på disse ruter.

Formålet med dette direktiv er at oprette en obligatorisk overvågningsordning, som giver større sikkerhed for sikker drift af ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer i rutefart på havne i EF's medlemsstater, og at sikre medlemsstaterne ret til at gennemføre, deltage i eller samarbejde om alle efterforskninger af ulykker eller uheld til søs på disse ruter.

Artikel 2

Definitioner

ba) »passager:« enhver person, bortset fra

i) skibsføreren og besætningsmedlemmerne eller andre personer, der er forhyret eller beskæftiget i en hvilken som helst egenskab om bord på et skib, og

ii) børn under 1 år;

fa) »havneområde:« et område, som efter medlemsstaternes definition ikke er et havområde, og som strækker sig ud til de fjernest beliggende faste anlægsdele, som udgør en integrerende del af havneanlægget, eller ud til, hvor der er en naturlig geografisk afgrænsning af en flodmunding eller et lignende beskyttet område;

j) »værtsstat:« en medlemsstat, hvis havne besejles i fast rutefart af en ro-ro-færge eller et højhastighedspassagerfartøj;

j) »værtsstat:« en medlemsstat, hvis havn(e) besejles i fast rutefart af en ro-ro-færge eller et højhastighedspassagerfartøj;

OPRINDELIG TEKST

ÆNDRET TEKST

Artikel 6 stk. 3

For så vidt angår skibe og fartøjer, der fører et tredjeland's flag, underretter selskabet værtsstaterne om, at den pågældende flagstats administration har accepteret selskabets forpligtelse til at opfylde de af værtsstaterne fastsatte krav som en betingelse for at kunne besejle en eller flere af deres havne i fast rutefart.

Udgår

Artikel 7 stk. 2a (nyt)

Inden en ro-ro-færge eller et højhastighedspassagerfartøj indsættes i fast rutefart, eller inden et år fra det tidspunkt, der er omhandlet i artikel 15, stk. 1, for en ro-ro-færge eller et højhastighedspassagerfartøj, der allerede er i fast rutefart, kontrollerer værtsstaten, at skibe og fartøjer, der sejler under et tredjeland's flag, har flagstatens accept af selskabets forpligtelse til at opfylde direktivets krav.

*Artikel 8***Procedurer vedrørende specifikke syn**

3. Værtsstater tager ved planlægningen af et førstegangssyn behørigt hensyn til drifts- og vedligeholdelsesplanen for skibet eller fartøjet.

4. Resultaterne af de specifikke syn registreres i en rapport, hvis udformning fastlægges i henhold til proceduren i artikel 12.

3. Værtsstater tager ved planlægningen af et specifikt førstegangssyn behørigt hensyn til drifts- og vedligeholdelsesplanen for skibet eller fartøjet og fastsætter en tidsfrist på højst en måned for fuldførelsen af dette syn.

4. Resultaterne af de specifikke syn registreres i en rapport, hvis udformning fastlægges i henhold til proceduren i artikel 12. Disse resultater skal også meddeles flagstaten, hvis det er en anden end værtsstaten.

7. Bliver der ved specifikke syn konstateret eller bekræftet sådanne fejl og mangler i forhold til kravene i direktivet, at forbud mod sejlads er påkrævet, afholdes alle udgifter til syn inden for en normal regnskabsperiode af selskabet.

Artikel 15a (ny)

Tre år efter direktivets ikrafttræden undersøger Kommissionen gennemførelsen af direktivet på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og fremsætter forslag om eventuelle foranstaltninger.